

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 311/2020-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. júna 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky

██████████, zastúpenej advokátom JUDr. Igorom Čerevkom, Janka Kráľa 3, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4 Ek 951/2019 zo 4. mája 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť ██████████ o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. júna 2020 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky ██████████ ██████████ ██████████ ██████████

██████████ ██████████ ██████████ ██████████ ██████████ (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 Ek 951/2019 zo 4. mája 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa ako povinná v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 4 Ek 951/2019 na vymoženie sumy 16 533,38 € s príslušenstvom domáhala na základe návrhu na zastavenie exekúcie z 27. augusta 2019 adresovanému súdnemu exekútorovi zastavenia exekúcie z dôvodu podľa § 61k ods. 1 písm. a) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), teda že po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku. Uvedený návrh sťažovateľky bol uznesením okresného súdu sp. zn. 4 Ek 951/2019 z 1. októbra 2019, vydaným vyšším súdnym úradníkom (ďalej len „uznesenie vyššieho súdneho úradníka“), zamietnutý a oprávnenej ním bol priznaný nárok na náhradu trov konania. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podala sťažovateľka 17. októbra 2019 sťažnosť, o ktorej bolo rozhodnuté napadnutým uznesením tak, že sťažovateľkina sťažnosť bola zamietnutá a oprávnenej bola priznaná náhrada trov konania vo výške 203,96 €.

3. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažovateľka porušenie ňou namietaného základného práva podľa ústavy, ako aj práva podľa dohovoru vidí v tom, že „... súd nesprávnym výkladom a aplikáciou ustanovenia § 61e zákona č. 233/1995 Z. z... vydal rozhodnutie, v ktorom nesprávne posúdil, že neexistuje dôvod na zastavenie exekúcie, tak ako tento namietala sťažovateľka v exekučnom konaní...“.

4. Sťažovateľka zároveň v podanej ústavnej sťažnosti uviedla genézu predmetného exekučného konania, z ktorej vyplýva, že pohľadávka voči sťažovateľke vznikla na základe rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21 Co 98/2018 z 11. decembra 2018 (ďalej len

„rozsudok krajského súdu“), na základe žaloby sťažovateľky o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam v katastrálnom území obce [REDAKOVANÉ]. Rozsudkom krajského súdu bolo zrušené podielové spoluvlastníctvo, predmetné nehnuteľnosti boli prikázané do výlučného vlastníctva sťažovateľke a zároveň bola sťažovateľka zaviazaná, aby žalovanému zaplatila do 30 dní odo dňa výmazu záložného práva z katastra nehnuteľností sumu vo výške 32 667 €. V rámci uvedeného konania o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva pôvodný žalovaný predložil zmluvu o zriadení záložného práva na jeho spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 1/3 z predmetných nehnuteľností v prospech oprávnenej na zabezpečenie pôžičky vo výške 55 000 €, ktorá však podľa tvrdení sťažovateľky nebola oprávnenu žalovanému nikdy poskytnutá, resp. jej poskytnutie nebolo preukázané. Sťažovateľka mala v rámci predmetných nehnuteľností 2/3 spoluvlastnícky podiel.

5. Sťažovateľka ďalej uviedla, že nehnuteľnosti v katastrálnom území obce [REDAKOVANÉ] nadobudla sťažovateľka a žalovaný do podielového spoluvlastníctva na základe dedičstva, pričom výlučne žalovaný ich užíval od smrti poručiteľa 4. januára 2016 až do 28. decembra 2018. Na základe toho, že sťažovateľke bolo ako vlastníčke 2/3-nového spoluvlastníckeho podielu v uvedenom období zo strany žalovaného znemožnené nehnuteľnosti užívať, písomnou výzvou zo 6. februára 2019 si voči nemu uplatnila pohľadávku vo výške 16 533,28 € splatnú do 14 dní od doručenia výzvy, ktorá zodpovedala vyčísleniu prenájmu predmetných nehnuteľností za dané obdobie. Ďalej uviedla, že splatnosť nastala k 15. marcu 2019, a teda ešte pred postúpením pohľadávky žalovaného na oprávnenu. Dodala, že jednostranným započítaním tak došlo k zániku pohľadávky oprávnenej v časti 16 533,28 € z pôvodnej pohľadávky vo výške 32 667 €. Zvyšnú časť pohľadávky vo výške 16 133,72 € sťažovateľka poukázala na účet oprávnenej. Na záver tejto časti uviedla, že k jednostrannému započítaniu pohľadávky došlo pred začatím exekučného konania, pred podaním návrhu na začatie exekúcie a bez zbytočného odkladu po tom, ako sa pohľadávky stretli.

6. Vo vzťahu k priebehu exekučného konania sťažovateľka namietala, že oprávnená sa voči nej na základe návrhu na vykonanie exekúcie, ktorý bol na okresný súd doručený

7. júna 2019, domáhala vymoženia sumy vo výške 16 533,38 € a po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi sťažovateľka súdnemu exekútorovi 27. augusta 2019 doručila návrh na zastavenie exekúcie na základe § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku a súčasne na účet exekútora zložila zábezpeku v hodnote vymáhaného nároku. Na základe toho bolo súdnym exekútorom rozhodnuté o odklade exekúcie do právoplatného rozhodnutia okresného súdu. Ako už bolo uvedené aj v bode 2 tohto rozhodnutia, po následnom vydaní uznesenia vyššieho súdneho úradníka sťažovateľka proti nemu podala sťažnosť, ktorou namietala svojvoľné interpretovanie ustanovenia § 61e Exekučného poriadku týkajúceho sa započítania pohľadávok. K tomu sťažovateľka vyslovila, že „... má za to, že v žiadnom prípade nie je ustanovením citovaného paragrafu dotknuté právo povinného uplatniť po začatí exekúcie inštitút započítania, ku ktorému došlo pred začatím exekúcie a nedáva súdu právo ignorovať hmotnoprávny inštitút zániku pohľadávky oprávneného v dôsledku jednostranného započítania povinným“. Zároveň dodala, že zastáva názor, na rozdiel od okresného súdu, že slovné spojenie „po začatí exekúcie“ vylučuje možnosť jednostranného zápočtu povinného okamihom začatia exekúcie, no s výnimkou pohľadávky priznanej exekučným titulom. Postup okresného súdu tak podľa sťažovateľky legalizoval neexistujúcu pohľadávku oprávnenej voči sťažovateľke. Na záver dodala: „*Výklad ustanovenia § 61e Exekučného poriadku, aký si osvojil súd v tomto konaní, má za následok absolútne vylúčenie inštitútu jednostranného započítania, ako jedného zo spôsobov zániku pohľadávky, tak ako ho upravuje Občiansky zákonník, a zároveň legalizuje neexistujúcu pohľadávku oprávnenej...*“

7. Sťažovateľka v dôvodoch svojej ústavnej sťažnosti uviedla, že okresný súd v napadnutom uznesení vyslovil právny názor, podľa ktorého si mohla sťažovateľka proti oprávnenej v uvedenom prípade započítať len pohľadávku, ktorá bola osvedčená exekučným titulom. S týmto záverom sťažovateľka nesúhlasí a svoj nesúhlas odôvodnila takto: „... v žiadnom prípade nie je ustanovením paragrafu § 61e Exekučného poriadku dotknuté právo povinného uplatniť po začatí exekúcie inštitút započítania, ku ktorému došlo pred začatím exekúcie a nedáva súdu právo ignorovať hmotnoprávny inštitút zániku pohľadávky oprávneného v dôsledku jednostranného započítania povinným... Nie je teda bez významu, či ku kompenzačnému prejavu dôjde pred alebo až po začatí exekúcie...“

8. K doplneniu § 61e do Exekučného poriadku, v súvislosti s ktorým sťažovateľka spája svoje námietky, došlo na základe novely Exekučného poriadku vykonanej zákonom č. 2/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, ktorá v tejto časti nadobudla účinnosť od 1. apríla 2017. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka tvrdila, že okresný súd v napadnutom uznesení vychádzal pri aplikácii § 61e Exekučného poriadku z nesprávnej a svojvoľnej interpretácie tohto zákonného ustanovenia, preto napadnuté uznesenie považuje za arbitrárne, porušujúce jej základné právo garantované čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

9. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezhom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 4Ek/951/2019, zo dňa 04.05.2020 porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 4Ek/951/2019, zo dňa 04.05.2020 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke náhradu trov konania.“

10. Zároveň sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd v zmysle § 129 zákona o ústavnom súde odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia do dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu vo veci podanej ústavnej sťažnosti. Odôvodnila to tým, že vydaním napadnutého uznesenia došlo k zrušeniu odkladu exekúcie voči sťažovateľke a tej hrozí závažná ujma spočívajúca vo výkone exekúcie v celkovej výške viac ako 21 000 €, zahŕňajúcej pohľadávku aj s príslušenstvom. Zároveň uviedla, že napadnuté uznesenie vyvoláva právne účinky priamo v neprospech sťažovateľky, v dôsledku čoho existuje hrozba vzniku nenávratnej finančnej ujmy, pričom naproti tomu

oprávnenej odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia žiadna ujma nehrozí a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom.

II.

Právomoc ústavného súdu

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

14. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

15. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa

o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

18. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (III. ÚS 66/2018).

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

19. Ústavný súd za podstatu tejto ústavnej sťažnosti považoval namietané porušenie sťažovateľkinho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu. K porušeniu sťažovateľkou označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru malo dôjsť v dôsledku:

- podľa názoru sťažovateľky arbitrárneho rozhodnutia okresného súdu,
- že sťažovateľka namietla, že okresný súd v napadnutom uznesení nesprávne a svojvoľne interpretoval ustanovenie § 61e Exekučného poriadku a tým jej znemožnil jednostranné započítanie nejudikovanej pohľadávky voči oprávnenej, nesúhlasí s názorom okresného súdu, že na účinné započítanie pohľadávky mala sťažovateľka disponovať judikovanou pohľadávkou.

20. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 71/2018).

21. Aj na základe doterajšej judikatúry ústavného súdu je potrebné konštatovať, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu je aj nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie. Aj vo výkone rozhodnutia alebo v súdnej exekúcii sa musí každému zaručiť prístup k súdnej ochrane, ak splní predpoklady ustanovené zákonom. K naplneniu záruk na prístup k súdnej ochrane v zmysle už uvedeného článku ústavy dochádza až vtedy, keď uplatnené právo je efektívne vykonané. Efektívnosť výkonu tohto základného práva vyžaduje, aby všeobecný súd konal objektívne, vylúčil náhodné alebo svojvoľné uplatnenie zákonných možností na rozhodnutie, a ak prijme konečné rozhodnutie, vychádzal z toho, čo objektívne zistil. Preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby účastníkom exekučného konania zabezpečili taký prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností (m. m. III. ÚS 378/2018).

22. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou

medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (II. ÚS 35/2020).

23. V zmysle judikatúry ústavného súdu, ako aj judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutia súdu boli zdôvodnené a presvedčivé. Odôvodnenie rozhodnutia je aj zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. Presvedčivosť odôvodnenia umožňuje aj všeobecná kontrola verejnosti.

23.1 Ústavný súd v postoji k odôvodneniu súdneho rozhodnutia ako integrálneho prvku základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ľudského práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prevzal koncepciu z case-law ESLP (k tomu napr. rozsudok Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. 1. 1999). Otázku, či všeobecný súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Podstatnou požiadavkou na súdne rozhodnutie súladné s čl. 6 ods. 1 dohovoru je, aby súd riadne odôvodnil argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci.

24. Tieto východiská bol povinný okresný súd dodržiavať a premietnuť aj do odôvodnenia napadnutého uznesenia. Úlohou ústavného súdu preto v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti bolo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, minimálne v takej miere, ktorá je z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či nie je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená.

25. V dôvodovej správe k novele Exekučného poriadku je vo vzťahu k § 61e uvedené: *„Doterajšia právna úprava nevyučovala uplatnenie započítania pohľadávok zo strany povinného kedykoľvek v priebehu exekúcie a to bez ohľadu na to, kedy sa pohľadávky stretli a kedy povinný urobil úkon voči oprávnenému smerujúci k započítaniu.*

Inštitút započítania tak bolo možné zneužívať na oddaľovanie exekvovania majetku povinného. Oprávnený mal exekučný titul a povinnému postačovalo uplatniť započítanie hoc aj nejudikovanej pohľadávky. Nová úprava obmedzuje uplatnenie jednostranného započítania pohľadávok len na prípady, ak ide o pohľadávku povinného priznanú tiež exekučným titulom. Povinný by si mal uplatňovať prípadné následky započítania v základnom konaní alebo bez zbytočného odkladu po tom, ako sa pohľadávky stretli a nie až v exekučnom konaní. Ustanovenia exekučného poriadku nevyklúčujú, aby povinný, ktorý z procesných dôvodov nemôže nejakú okolnosť uplatniť sa voči žalobcovi domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, ak sa podľa hmotného práva oprávnený obohatil (tzv. žaloba z lepšieho práva, keďže započítanie podľa hmotného práva je možné). Ustanovenie sa orientuje len na procesné následky.“

26. S poukazom na už uvedené námietky sťažovateľky na tomto mieste ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia okresného súdu musí uviesť, že sa s nimi nie je možné stotožniť. Len pre doplnenie ústavný súd dodáva, že v uvedenom konaní nie je jeho úlohou a ani v jeho kompetencii podávať výklad sporného zákonného ustanovenia, ale posúdiť, či odôvodnenie podané okresným súdom v danej veci v napadnutom uznesení obstojí v skúške jeho ústavnoprávnej udržateľnosti. V napadnutom uznesení sa okresný súd podľa posúdenia ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s relevantnými námietkami, keď svoju argumentáciu uviedol na stranách 5 až 8 napadnutého uznesenia.

26.1 Vzhľadom na skutočnosť, že závery okresného súdu uvedené v jeho napadnutom uznesení sú sťažovateľke dostatočne známe, ústavný súd ich na tomto mieste nebude ako celok uvádzať a uvedie len najpodstatnejšie pasáže, ktoré sú podľa jeho názoru kľúčové pre posúdenie veci. Okresný súd v odôvodnení najmä uviedol: „... Po preskúmaní dokumentov nachádzajúcich sa v súdnom spise a po vyjadrení účastníkov konania je nesporné, že povinná si voči oprávnenej započítavala pohľadávku, ktorá nie je priznaná vykonateľným exekučným titulom v súlade s § 45 Exekučného poriadku, na podklade ktorého by povinná mohla viesť exekúciu voči oprávnenej tak, ako je to ustanovené v § 61e Exekučného poriadku. Povinná netvrdila, ani nepreukázala, že disponuje exekučným titulom voči oprávnenej (t.j. povinná nedisponuje súdnym rozhodnutím, ktoré zaväzuje oprávnenú

vrátiť jej určitú sumu). Súd preto... na kompenzačnú námietku (jednostranné započítanie) pohľadávky povinnej, ktorá nie je preukázaná exekučným titulom, voči pohľadávke oprávnenej vyplývajúcej z exekučného titulu, správne neprihliadol... Oprávnená uviedla a aj preukázala, že povinnej bolo oznámené neuznanie jednostranného zápočtu. Keďže súd považuje pohľadávku povinnej voči oprávnenej za spornú, súd vyhodnotil, že táto nie je vhodná na započítanie s nespornou vykonateľnou pohľadávkou oprávnenej určenou exekučným titulom. Podporne tomu svedčí rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Obo 45/2004 zo dňa 26. 01. 2005 vychádzajúc z ktorého nezrelá (sporná) pohľadávka nie je vhodná na započítanie s pohľadávkou zrelou (nespornou) a odporca by túto pohľadávku musel uplatniť v osobitnom konaní a len po jej priznaní súdom by túto mohol jednostranne započítať. Čím sú vyvrátené aj tvrdenia povinnej o tom, že oprávnená sa podľa nej mala neplatnosti započítacieho prejavu domáhať žalobou na súde. Iný postup by bol možný, len ak by oprávnená pohľadávku povinnej uznala, kedy by sa táto považovala za nespornú... Povinná ani v konaní o sťažnosti nepreukázala existenciu takých okolností, ktoré by nastali po vzniku exekučného titulu a mali by za následok zánik vymáhaného nároku, alebo že by boli exekučné tituly zrušené, alebo že by tu boli také skutočnosti, ktoré by bránili vymáhatelnosti exekučného titulu a teda povinná nepreukázala žiadne dôvody, ktoré by viedli k zastaveniu exekúcie...“

27. Na základe uvedeného možno konštatovať, že okresný súd v napadnutom uznesení jednoznačne uviedol a odôvodnil, že započítanie pohľadávky zo strany sťažovateľky „neuznal“ nie len z dôvodu absencie judikovaného exekučného titulu, ale už pre samotnú spornosť tejto sťažovateľkou predloženej pohľadávky na započítanie. S poukazom na uvedené preto ústavný súd v okolnostiach danej veci dospel k záveru, že z ústavnoprávneho hľadiska nie je dôvod na spochybňovanie záverov napadnutého uznesenia, pretože tie sú dostatočne a presvedčivo zdôvodnené. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. III. ÚS 744/2016).

28. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním... Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na úspech v konaní... Z toho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Obsahom citovaného práva teda nie je právo sťažovateľky na to, aby všeobecný súd prevzal jej tvrdenia a názory a vec vždy rozhodol v zmysle jej návrhu. Takýto postup by bol v rozpore s požiadavkami kladenými na nezávislosť a nestrannosť všeobecných súdov ako primárnych garantov a ochrancov ústavných práv (III. ÚS 351/2018).

29. Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že v odôvodnení napadnutého uznesenia nezhliadol nedostatky, ktoré by ho oprávňovali k vysloveniu záveru o porušení základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

30. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v jej petite vrátane jej návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia okresného súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu